

NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA**B év**

1 – 4 oldal

Olv.: 2Krn 36,14-16.19-23 – Ef 2,4-10 – Jn 3,14-21
Jézus és Nikodémus

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Nagyböjt 4. vasárnapja van, latin nevén letare vasárnap, magyarul azt jelenti, az örvendezés vasárnapja. Ez a bevezető ének is örvendezésre hív bennünket. Lehet örvendezni egy katolikus templomban? Igen! Általában valamilyenfajta magunkra erőltetett komolysággal veszünk részt a szentmisén. Nincs rendjén ez. Sőt, nemegyszer az ember még azzal is találkozik, hogy ha olyan elem is megjelenik a szentmise keretében, vagy a templomban, ami szokatlan, akkor különösen az idősebbek összeráncolják a szemüket, a homlokukat is. Szóval itt komolykodni kell. Jó, egészen természetes, hogy ez a hely szent, ***de ez az örvendezés helye.***

Nem tudok szabadulni attól a képtől, attól az élménytől, amely egy hónappal ezelőtt járt át, amikor Nairobiban a nyomortelepen vasárnapi szentmisén vettem részt. Ott volt örvendezés. Hogy van ez? Ezek az emberek a nyomorból jönnek. Azt mondták, ők nem azért jönnek vasárnap szentmisére, mert kötelező. Az egyik válaszoló azt is mondta, hogy a szentmise az istendicsőítés, ezt csak örömben lehet tenni. Még egy nagyon fontos üzenete is volt, amikor azt mondta, hogy mi a kultúránkat is megmutatjuk, amikor Istent dicsőítjük. Elgondolkodtam azon, hogy miük van ezeknek az embereknek? Semmijük, csak életük. Van másunk az életünkön kívül? Ezeknek az embereknek valóban életük van, és ha egyszer jóllaknak egy nap, akkor már az a nap jól telt el. Bocsánatot kérek azért, amit most mondok, ennyi lehetőségük van: esznek, meg ölelnek. Önfenntartás, fajfenntartás. Semmi többjük nincs. Mi is eszünk, csak nálunk ez mást jelent. Mi is ölelünk, de az nálunk megint mást jelent. Érdemes egy kicsit elgondolkodni.

Azóta sem hagy nyugton ezeknek az embereknek az ünneplő lelke, ezeknek az embereknek az öröme. Mi erre már nem vagyunk képesek. Minden népi elemet kiirtottak a mi keresztény ünnepléseink köréből. Komolykodunk, mert azt gondoljuk, hogy Istenhez ez illik. Dehogy!

***Istenhez az illik, hogy örüljünk az életnek!
Istenhez az illik, hogy örüljünk egymásnak, szeressük egymást!
Ezért születünk!***

Elgondolkodtató ez a mai nap, ***az örvendezés vasárnapja.*** Kérjük Isten kegyelmét, hogy ne csak azért legyünk itt, mert vasárnap van, ne valamilyenfajta kötelességből legyünk itt, hanem, mert

Istenhez akarunk tartozni! Ez az örömünk forrása! Tartsunk bűnbánatot!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Mindig rólunk van szó.

Jézus egyetlen gondot jelenít meg ebben a világban: *Mi módon menthető meg az ember?*
Istennek egyetlen gondja van: *Miképpen menthető meg az emberiség élete?*

János evangélista két gondolata: az ítélet és a megmentés

János evangélista egészen sajátosan két gondolat körül rendezi írását. Ez a két gondolat meghatározó. A mai vasárnapon – még akkor is, ha ez egy kicsit filozofikus kérdés, mégis - vegyük elő. János evangélistát a filozófus evangélistának mondják, aki magasröptű gondolatokkal érkezik hozzánk, mintha azt akarná kifejezni, hogy az Istenről másképpen nem lehet beszélni. Ez a két gondolat, amit János evangélista hangsúlyoz: az ítélet és a megmentés. Azért sajátos a gondolat, mert Jézus, amikor ez a kérdés előjön, akkor azt mondja:

„Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot hanem, hogy megmentsem!”

Csak hogy az ember cselekedeteivel ítéletet von magára, akkor is, ha mindegyikünk szeretne megmenekülni mindenfajta ítélet elől. Amikor János evangélista az ember megmentéséről beszél, akkor nem hallgatja el az ítélet kérdését. Mintha a többi evangélistánál kicsit háttérbe szorulna ez a gondolat, hogy ítélet. Ha tetszik, ha nem, nem lehet az életünkről e nélkül beszélni, mert vannak olyan tetteink, amikkel ítéletet vonunk magukra.

Mit jelent az ítélet és a megmentés?

Most figyeljünk erre a két szempontra. Mit jelent Szent János evangélista szerint az ítélet? Nyilvánvaló nem Isten az, aki ítélkezik.

Méltatlan lenne Istenhez, hogy ítélkezzen.
Méltatlan lenne Istenhez az, hogy büntessen,
hiszen Isten a szeretet.
A szeretet fogalmához, lényegéhez tartozik,
hogy nem ítélkezik, és nem büntet.

Az ítéletet és a büntetést az ember saját magára vonja. Sajátmagunkat hozzuk olyan helyzetbe, hogy szinte kiszorulunk. Az ítélet tehát János evangélista szerint azt jelenti: az ember kivonja magát az életből.

***Az elítéltetés azt jelenti, hogy az ember valamiképpen életen kívül kerül!
A megmentés azt jelenti, hogy az ember életben marad!***

Ebből a két szempontból alakul ki a helyes, jézusi istenképünk!

Nagyon fontos ezt a két szempontot egymás mellett látni. Ha ezt nem tisztázzuk magunkban, akkor hamis istenképünk lesz. Mit mond Jézus Nikodémusnak? Nikodémusnak, aki éjnek idején keresi föl Jézust, aki nem tartozott Jézus köréhez, csak izgatta ennek a prófétának a személye. Ezért kíváncsi volt arra, hogy milyen az életfelfogása Jézusnak, valójában milyen az istenképe. A zsidóknak volt egy istenképe, a büntető Istenről, haragvó Istenről, de aki hozzájuk mindig hűséges volt. Jézusnak is volt egy istenképe és ezzel az istenképpel ajándékozza meg Nikodémust. Ezzel az istenképpel ajándékozik meg bennünket. A mi keresztény életünk azt jelenti, hogy nekünk jézusi istenképünk van. Ez mit jelent?

***„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda,
hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem élete legyen!”***

Isten még a Fiát is odaadta!

Már itt is megjelenik az a fogalom, hogy élete legyen. A Szentírást, ha egy kicsit mélyebben kutatjuk, akkor itt a megmentésnél egy egészen sajátos szempont van. Úgy szerette Isten a világot, vagy talán így kellene mondani:

***Annyira szerette Isten a világot, hogy még a Fiát is odaadta érte!
Itt ez a még, ez a mégis!***

Annyi sötétség van ebben a világban, annyi rossz van ebben a világban, **mégis!** Próbáljuk ezt a sajátos szót is elraktározni magunkban: mégis, mert különben nem tudunk mit kezdeni azzal, hogy az Isten szeret bennünket.

A szeretet azt jelenti, hogy olyan hatalmas az Isten jósága,
hogy ez soha nem fogy el és a szeretet feltétel nélküli.
Nem valamiért szeret bennünket az Isten!

Ahogy szokták mondani, mert annyira szeretetreméltók vagyunk. Hányszor még az egymással való kapcsolatunkban is csalódunk. Annyira megszeretjük egymást, hogy minden áldozatra készek vagyunk egymásért, aztán egyszer csak csalódunk. Aztán visszajára fordul minden.

Mégis!

Istennek nincs csalódása, mert Istennek nincsenek illúziói!
A szeretet azt jelenti,
hogy az Isten önmagának tartozik azzal. Azért Isten, mert szeret!
Nem lehet másképpen elindulni ehhez a fogalomhoz
és nem lehet másképpen megérteni Istent,
és ami nélkül nem lehet megérteni egymást sem!

A kulcs itt nyit!

A szeretet a legdrágább, önmagunkkal fizetünk érte?

Valamikor régen Cicerót emlegettem, a pogányt, aki a szeretetről beszélt. A szeretetet mindenki érti. Mindenki pontosan tudja, hogy miről van szó, csak nem könnyű, ezért az ember egyszerűen föladja, megalkuszik. Azt hiszi az ember, hogy e nélkül is lehet élni. Azt hiszi az ember, hogy e nélkül is lehet lavírozni. Ciceró azt mondja, - amikor a karitást emlegeti, - hogy a karitás, kára, ami magyarul azt jelenti: drága. A szeretet drága, a szeretet igen sokba kerül. A legtöbbet a szeretet miatt fizetünk. Ez azt jelenti, hogy az ember, amikor szeret, akkor önmagáról mond le. Az ember, amikor szeret, akkor a másikat fontosabbnak tartja önmagánál.

Isten a szeretet! Isten annyira szerette a világot, az embert, hogy még a Fiát is odaadta. Világos és egyértelmű válasz, csak le kell fordítani a magunk mindennapi életére, ha élni akarunk. Ha ki akarjuk vonni magunkat az alól az ítélet alól, amit önmagunknak okozunk, mert az elítélés azt jelenti, hogy az ember föladta az életet. A megmentés azt jelenti, hogy az ember életben marad.

Élete csak annak van, aki kapcsolatba kerül Jézussal, aki a szeretet!

Miért? Itt jön a mai evangéliumnak egy egészen sajátos válasza. Isten azért lett értünk Emberré, azért adta Isten a Fiát nekünk, hogy aki közel kerül hozzá, az életet teremtsen. Nem vagyunk jók, nem vagyunk tökéletesek, de aki közel kerül Jézushoz, az egyre jobb lesz. Teilhard de Chardinnek, a nagy gondolkodónak, természettudósnak gyönyörű gondolata, amikor az életszentségről elmélkedik, akkor azt mondja: „Egy ember szentsége azt jelenti, hogy milyen közel van Jézushoz.” Ezt így kell elgondolni, hogy élete csak annak van, aki kapcsolatba kerül Jézussal, aki a szeretet. Amilyen mértékben az ember bekerül ebbe a szeretetkörbe, olyan mértékben tisztul meg, olyan mértékben távolodik azoktól a gondolataitól és maga mögött tudja azokat a cselekedeteit, amelyek aláásták az életét.

Mik ezek a cselekedetek? Azok, amikor az ember csak magára gondol. A szeretetlen ember csak magára gondol. Ezek a magukra gondoló emberek ássák az emberiség sírját. Ezek a magukra gondoló emberek azok, akik tönkre teszik az emberi közösségeket. A megmentés ebben áll, ezért lett az Isten értünk Emberré, hogy vele kerüljünk kapcsolatba. Aki azzal a valakivel kerül kapcsolatba, aki a Szeretet, az maga egyre inkább hasonlít hozzá. „Nyugtalan a mi szívünk! – mondja Szent Ágoston. Igen, mindaddig nyugtalanok vagyunk, amíg ez az igazság meg nem határozza az életünket.

Ítélet és megmentés.

Ha meg akarunk menekülni, ha azt akarjuk, hogy életünk legyen,
akkor ez az egyetlen lehetőségünk:

Fölismeri azt a Valakit, aki szeret, vonzáskörébe jutni,
tőle tanulni az életet.

Akkor az életünk azt jelenti, hogy általunk ez a fajta gondolkodás
egyre inkább megjelenik a világban és megmenekül az emberiség.

Nincs más út.

Lehet szép fogalmakat alkotni.

Lehet nagyszerű magyarázatokat találni,
de ezek nem segítenek...

Egyetlen életre vezető út van! Nincs más!

Kedves, jó Testvérek!

Isten meg akarja menteni a világot!

Isten meg akarja menteni az embert!

A megmentés azt jelenti, hogy az ember életben marad.

***Az ember akkor marad életben, ha ahhoz a Jézushoz tartozik, aki minket szeret,
ami azt jelenti, hogy mi fontosabbak vagyunk neki, mint a saját élete!***

***Csodálatos irány, megismerni nem olyan nehéz,
megcselekedni nehezebb, de ez az élet útja!***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Ebben az imádságban különösképpen is gondoljunk arra, hogy ha már elrontottunk valamit, akkor, amíg élünk nem késő, még újragondolhatjuk életünket. Mindenképpen gondoljunk arra a nagy felelősségre, hogy milyen úton indítjuk el a gyermekeinket. Ha őszinték vagyunk, akkor a keresztyének is úgy gondolják, hogy ha minden e világi lehetőséget biztosítanak gyerekeiknek, akkor megoldották az életüket. Nem, nem! Ez nem azt jelenti, hogy ne tegyenek meg mindent ilyen értelemben is a gyerekeikért, de nehogy azt gondolják, hogy ezzel a gyerekeik élete Isten akarata szerint rendeződik. Nem! Életünk csak e szerint a koncepció szerint oldható meg, amit ma üzent nekünk Szent János evangélista. Nagy tévedés, ha azt hisszük, hogy ha mindent megteszünk e világi értelemben, akkor sikerült az életünk, a gyerekeink élete. Van mit átgondolni és újragondolni!

Mi Atyánk...